

„Krisztus Teste és Szent Vére ANGYALOKNAK étele”

Az Oltáriszentséget különös módon „angyalok ételének” nevezi a liturgia több helyen is. A templomi népében sokszor énekeljük: „Krisztus teste és szent vére **angyaloknak étele**, elevenen van itt jelen a kenyér és bor színbén, boruljunk le s megrendülve imádjuk e fölséget, az Oltáriszentséget!” (Szent Vagy Uram 118. ének).

Az Űrnapi szentmise szekvenciája így figyelmeztet: „Imhol **angyaloknak étke**, vándor utunk erőssége, édes fiak vendégsége: rút ebeknek el ne vesd!” A zsolozsmában is megtaláljuk a kifejezést: „**Angyalok eledelével** tápláltad népedet, mennyei kenyeret adtál nekik” (az Űrnapi Reggeli Dicséret – Laudes – 1. antifónája). Az angyalok tiszta szellemi lények, nincs testük. Így étkezniük se kell. Miért mondjuk mégis az Oltáriszentségre, hogy „angyaloknak étele”? Az angyaloknak nincs testük, de értelmük és akaratuk van, amellyel Istent felisme-

rik, szolgálják és imádják. Anyagi táplálékuk nincs, de szellemi táplálékuk az van. De mi az? Maga Isten. Életük egyetlen szellemi „tápláléka”, hogy

Istent láthatják, imádhathatják, befogadhatják, belőle meríthetnek, belőle táplálkozhatnak lelkileg.

De Isten Fia emberré lett, amikor Jézus megtestesült. Amikor pedig az Oltáriszentséget megalapította, testét és vérét adta táplálékul a kenyér és bor színbén. Aki

ezt a szent táplálékot elfogyasztja, Istennel „táplálkozik”, mint az angyalok. Az „angyalok étele” kifejezés tehát nem az angyalokról szól, hanem Krisztus istenségét jelzi más szavakkal. Aki az „angyaloknak ételével” táplálkozik, megvallja, hogy hiszi Jézus istenségét, átéli, hogy a szentáldozáskor Istennel egyesül.

Aquinói Szent Tamás így tanít erről: „Isten egyszülött Fia istenségének részeseivé akart tenni minket. Ezért fölvette természetünket, emberré lett,

hogyan az emberek az isteni természet részeseivé legyenek. Testét eledelül és vérét italul hagyta ránk. Ó, drága, csodálatos, üdvösségszerző és minden gyönyörűséggel teljes vendégség! Lehet-e valami is ennél drágább vendégség? Itt nem borjak és bakok húsát eszik, mint az Ószövetségben, hanem magát Krisztust, a valóságos Istent kapjuk eledelül. Kimondhatatlanul

édességes szentség: hiszen ebben vesszük magunkhoz minden lelki öröm igazi forrását.”

Ha az „angyaloknak ételét”, „Istent eszszük”, minden szentáldozás a megkezdett örök élet „kóstolója”. Jézus így mondta: „Én vagyok az égből szállott kenyér. Aki eszik ebből a kenyérből, örökké élni fog” (Jn 6, 51).

Nagy Zoltán plébános atya

Eucharisztikus csoda

2008 október 12-én, a sokolikai Szent Antal plébániatemplomban bemutatott vasárnapi szentmisén, áldoztatás közben, egy szentostya kihullott az egyik pap kezéből. A pap félbeszakította az áldoztatást, felemelte az ostyát, és a liturgiai előírásoknak megfelelően egy vízzel teli edénybe helyezte. Az ostya ilyenkor fel szokott oldódni a vízben.

A mise után, Stanislaw Gniedziejko atya kérésére a sekrestyés, Julia Dubowska nővér a vizet és az ostyát egy másik edénybe helyezte.

Egy héttel később, október 19-én Julia nővér a kovásztalan kenyér kellemes illatára lett figyelmes. Az edényt felnyitva a majdnem teljesen ép szentostya közepén, egy vérhez hasonló élénkörös foltot pillantott meg: egy élő test részecskéjét. A víz nem színeződött el. Hogy biztosítsák a vizsgálat hitelességét, az ostya egy eltávolított darabját két független orvosszakértő, Maria Sobaniec-Lotowska és Stanislaw Sulkowski elemezte.

Az egymástól független vizsgálatok eredményei teljesen megegyeztek. A szakértők arra a következtetésre jutottak, hogy az átalakult ostya felépítése megegyezik a halál bekövetkezte előtti emberi szívizomával. Maria Sobaniec-Lotowska tanúsága szerint a szívizomrostok emberi eszközökkel megmagyarázhatatlan módon fonódtak össze a kenyér rostjaival.

Forrás: <https://777blog.hu/2018/03/05/egy-megmagyarázhatatlan-eucharisztikus-csoda/>

Erdő Péter pünkösdi katekézise

Az Esztergom-Budapesti Főegyházme-
gye június 10-én, Szűz Mária, az Egy-
ház Anyja ünnepén tartotta meg a má-
riaremetei kegytemplom kertjében a
hagyományos karizmák ünnepét. A
nap folyamán Erdő Péter bíboros, prí-
más tartott katekézist és mutatott be
szentmisét. A rendezvényen meghir-
dette a 2020-as Nemzetközi Eucharisz-
tikus Kongresszus (NEK) harmadik
előkészületi évét, melynek közép-
pontjában a misz-
zió áll. Az utolsó
felkészülési időszak
mottója: „Az Euc-
harisztia forrás a
világ életéért”. Ka-
tekézisében a misszióról, az eucharisz-
tikus kongresszus következő felkészü-
lési évének témájáról beszélt, melyet a
következőben összefoglalva olvashat-
nak. A teljes szöveg a Magyar Kurír
honlapján elérhető.

[www.magyarkurir.hu/hazai/meghivas-
missziora-elindult-nemzetkozi-
eucharisztikus-kongresszus-utolso-
elokeszuleti-eve](http://www.magyarkurir.hu/hazai/meghivas-missziora-elindult-nemzetkozi-eucharisztikus-kongresszus-utolso-elokeszuleti-eve)

„Az eucharisztikus kongresszusra való
készületünk során, jómagam szeren-
csésnek tartottam volna, ha a közössé-
gi ünneplésből indulunk ki és utána
térünk ki az egyéni elmélyülésre. ...
Tehát első az ünneplés, az áldozat, az-
tán a benne való részesedés, a commu-

nio, a szentáldozás következik. Csak
később, talán nemzedékek múlva me-
rül fel, hogy az átváltoztatott kenyeret,
Krisztus testét elvigyék a betegeknek
is... Ha pedig a kenyér Krisztus teste
marad az ünneplés végeztével is, akkor
gondosan kell őrizni és tisztelni...

Mai korunk persze individualista. Sokan
hajlamosak arra, hogy elsősorban a
saját érzéseikre
figyeljenek, a belső
élményt keressék,
pedig hát ezek szép
dolgok, de vagy
megadatok, vagy
nem. Mindeneset-
re az **egyéni és kö-
zösségi euchariszi-
kus megújulás és**

**elmélyülés szükségképpen összefügg a
misszióval. Hiszen maga Krisztus küldi
tanítványait, hogy hirdessék az Öröm-
hírt minden népnek.**

Ez az Örömhír pedig abban áll, hogy
Krisztus feltámadt és emberségünket
bekapcsolta a Szentháromság életkö-
zösségébe. Ha hozzá tartozunk, nekünk
is részünk lesz az örök életben és az
örök boldogságban. A keresztségben
Krisztust öltjük magunkra, az Eucharisz-
tiában pedig eledelünk, életünk
válik. Ezért logikus, hogy előkészüle-
tünk harmadik évének központi témája
a misszió legyen...

A misszió célja, hogy az embereket
megtérésre hívjuk, hogy Jézus Krisztus-

ban higgyenek és hozzá kapcsolják az életüket. Ettől lesznek boldogok... A misszió tehát mindig a tanúságtétellel indul, amely megkívánja a körülöttünk lévő világ megismerését, a kapcsolatok kialakítását, a személyes tanúságtételt életünkkel, segítő szeretetünkkel. De mindezek után előbb utóbb fel kell tárunk, hogy honnan merítjük az erőt, miben hiszünk, és hogy kinek a tanítványai vagyunk. Tehát „nem a hallgatás zsoltaírait énekeljük”. **Nem pusztá jelenlét a misszió. És nem pusztá élet-érzés a hitünk.** Ezért vállaltak ezer veszélyt, sőt vértanúságot is az apostolok és nyomukban az összes keresztény nemzedékek mind a mai napig. Hitünk megvallása után azokat, akik érdeklődnek és nyitottak, meg kell hívni a hitre és a keresztségre.

Ne gondoljuk, hogy misszióra csak távoli földrészekre van szükség, vagy hogy ezt a feladatot csak különleges szakemberek végezhetik. A missziós küldetést az egész Egyház kapta...

Mindenesetre a misszió alanya, végzője kezdetben, az apostoli kor után, a helyi egyházi közösség, mai szóval az egyházmegye volt. Ez a közösség hívta meg az új tagokat. Ez a közösség gondoskodott oktatásukról a püspök vezetésével. Ugyancsak a püspök vezetésével részesültek a beavatás szentségeiben, a keresztségben, a bérmálásban és az Eucharisziában is. Ma sincs ez másként! ...Mert a plébánia is eredeténél fogva missziós jellegű szervezet az Egyházban. Amikor a 4. század folyamán a püspöki templomoktól távol

kezdték templomokat építeni, közösségeket szervezni, a fő cél éppen ez volt. Meghívni az embereket a hitre és a keresztségre, felkészíteni, fogadni, eucharisztikus közösséggé szervezni őket...Ezért olyan fontos, hogy az idei lelkipásztori program, döntő része erről szól: a plébániáról, mint missziós közösségről...

Azt a kérdést mindenütt fel tudjuk tenni, hogy kik élnek a környezetünkben, kiket lehetne meghívni, hogy legalább egyszer jöjjenek el velünk a templomba. És igenis megkérdezhetjük magunktól, hogy rájuk milyen hatással lenne, amit a templomban látnak és hallanak. Ez pedig egész megújulásunk ösztönzője lehet.

Az idei lelkipásztori program szerves részét alkotják azok a fejezetek is, amelyek egyes mozgalmak és közösségek missziós módszerit mutatják be. Kérjük a Szentlélek Úristen világosságát, hogy megújulásunk élet és öröm forrása legyen a világ számára!”. A katekézis után Kuzmányi Istvánnak, a *Magyar Kurír* főszerkesztőjének mondta többek között, fontos, hogy a plébánia hívei valódi közösségként működjenek, kialakítva olyan csoportokat, melyek a különféle élethelyzetben élőket – az egyedülállókat, a családokat, a kisgyermekes szülőket, az időseket – meg tudják szólítani. A plébánia életéhez hozzátartozik a szentségi pasztoráció, melynek középpontjában az Eucharisztia áll. Az eucharisztikus kongresszusok hagyománya, hogy megmutassuk hitünket az egész világnak.

Az élet fája—II. rész

A Jelenések könyve négyszer említi az élet fáját. Egyszer a győztes jutalmaként, háromszor pedig a mennyei paradicsomban találkozunk vele.

A Jel 2,7 megígéri a győztesnek, hogy ehét majd az élet fájáról. (Jel 2,7) *(levél az efezusi egyházhoz)*. Az élet fájával a messiási mennyei Jeruzsálem leírásakor találkozunk újra. Itt az életfa a mennyei Jeruzsálem terén áll, a folyó mindkét partján. (Jel 22,2). Az utolsó fejezetben az élet fája ismét jutalomként szerepel.

Fotó: magnificat.ro

Akik megmosták ruhájukat a Bárány vérében, jogot kapnak az élet fájához. (Jel 22,14). A könyv végén büntetéssel sújtják azokat, akik megmásítják a könyv szavait. Isten megvonja tőle a jogot az élet fájához. (Jel 22,19).

Az utóbbi három idézetben megfigyelhetjük Ezekiel könyvének hatását. Az élet fája tehát a Jelenések könyve elején és végén jelenik meg.

A könyv elején és végén a győztes ígéretet kap, hogy ehét majd az élet fájáról. Az élet fája Isten paradicsomában (Jel 2,7), a mennyei Jeruzsálemben (Jel 22,2) áll. Mindkettő tehát a végső idők állapotára utal, ahol a Ter 2,9 életfája ismét hozzáférhető lesz a boldogok számára. Ebben az esetben az élet fája egyszerűen az örök életet jelképezné. Ez a magyarázat azonban nem elegendő. Az örök életben ugyanis nincs betegség, márpedig az élet fája – különösen a levelei – arra szolgál, hogy meggyógyítsa a nemzeteket. A jelkép tehát már a földi kegyelmi életre is vonatkozik. A mennyei Jeruzsálem és Isten paradicsoma nemcsak a győzedelmes Egyházat jelentheti, hanem ugyanakkor a küzdő Egyházat is, mert neki van szüksége az életfa gyógyító erejére.

Sok szentírásmagyarázó Krisztust látja az életfában, mert Ő a boldogok számára a mennyei örömök forrása, a földön pedig az eucharisztikus eledelben táplálja Isten vándorló népét. János evangélium 6. fejezetéből világosan kitűnik, hogy az eledel Krisztus teste, az Eucharisztia. Az Eucharisztia ebben az esetben nemcsak eledel, hanem a győztes jutalma is. Az élet fájának gyümölcsétől ugyanis a bűnösöket távol tartják. (Jel 22,19). Csak azok léphetnek az élet fájához, vagyis az eucharisztikus lakomához, akik megmosták ruhájukat a Bárány vérében, a bűnök szennyétől (Jel 22,14).

SZENTLÉLEK

A madarakat a szabadságuk miatt szeretem leginkább. Repülnek. Nincs számukra akadály. Ha ide jönnek a kertünkbe, nekem azt jelenti, hogy jó itt lenni, lehet itt élni, és ezt egy szabadon röpülő madár elmondja a jelenlétével. Enni is adok nekik néha. Idén feketerigót etettem, amikor esett a hó. Régebben egyszer-kétszer galamboknak is adtam. Tetszenek az ábrázolások is: pl. a békegalamb Noé olajágával... A Szentlélek-galamb is tetszik. Pl. a Szent Péter Bazilika oltára fölötti üvegablakon.

Ezt mindenki ismeri. De van egy kis gondom ezzel a jelképes ábrázolással. Az, hogy nagyon „belém égett” ez a kép. Ha Szentlélekről van szó, akkor rögtön megjelenik előttem egy galamb képe. - De hát Szentlélek, személy! Ó, egy személy! - Igen, személy – nyugtázom magamban - és máris ott a galamb a szemem előtt. Sok ének, biztatás, jó tanács szól a Szentlélekről. „Hallgassunk a hangjára!”- mondják. - Rendben - és mindig „beugrik” a madár. Hogyan hallgassak rá, hogyan beszéljek vele? Egy madárral?

2018 Húsvét keddjén reggel, éppen csak felébredtem, és még azelőtt, mielőtt elkezdtem volna gondolkodni, megtelt egy érzéssel a fejem és a szívem is. - „Szentlélek nem madár. Szentlélek, Jézus Lelke.”

Azt mondjuk az igazán tevékeny emberről, hogy „van benne spiritusz!” Rá is így gondolok azóta: - Szentlélek, Jézusban „A Spiritusz”. Ó, Jézus „Lelkesedése”. Azt kérem és keresem, hogy Ő legyen

bennem is a „Motiváció”, a „Spiritusz”. Azóta, újra tanulom a nyelvtant. Ha nem tévesztem el, Szentlélek neve elé nem használok névelőt. Persze, nem helytelen úgy mondani, hogy „A Szentlélek”.

Utána néztem. Nyelvtanilag jó névelővel is, és nélküle is. Ez csak magam számára egy emlékeztető. A személynevek előtt akkor mondom rendszerint az „a” betűt, ha nincs itt köztünk az, akiről beszélek. Szentlélek neve előtt az a hiányzó „a” betű – számomra - az Ő jelenlétére utal. Nem is olyan könnyű másképp kiejteni Szentlélek nevét, mint ahogy megszoktuk.

Próbáld ki! Meg kell állni egy tizedmásodpercre és ez épp elég idő arra, hogy gondolatban találkozz Vele és maradj is Nála. Arra figyelmeztet engem ez a lélegzetvételnyi megakadás, hogy ne Róla gondolkodjak, hanem inkább szólítsam meg Őt. Úgy, ahogy azt, bármelyiketekkel teszem, amikor itt vagy mellettem. Hogy hangzik, pl. ha azt mondom: „A Péter azt mondta tegnap, ...”. Vagy, ha így fogalmazok: „Péter, te azt mondtad tegnap, hogy...”. „Szentlélek Te azt mondd most nekem, hogy...”.

Mióta jobban figyelek Szentlélekre rájöttem, hogy mégse a névelőn múlik... Mindegy is, hogy hogyan használom..., Ez a névelő, meglétével is, hiányával is rámutat Valakire. A Szentlélek, „Jézus Lelke”, az „Elérhető Isten”, a „Kérdezhető Isten”, a „Beszélgető Isten”.

A madarak neve előtt marad a „sima” névelő: a galamb, egy galamb. A galamb

-ábrázolás pedig olyan, mint az ovisok „jele”. Kisvonalat, tulipán, lufi, szánkó, galamb.

Eszter és Kinga lányom ovis jele szánkó volt. Mihályé léggömb. Belevartuk, vagy rajzoltuk

a kabát-cédulába, így mindenki könnyen megtalálta a harminc másik között, amikor öltözni kellett. De Eszter egyáltalán nem szánkó. Szentlélek pedig nem galamb. És nem is tűz, - legalábbis úgy nem, ahogy a gyufára gondolunk - és nem is úgy láng, ahogy a gyertyát látjuk. Azt tudom, hogy húsvét kedd reggel óta, amikor Rá gondolok, úgy érzem, mintha erősebben dobogna a szívem. Csak annyira, mintha futottam volna a kaputól a lakás ajtajáig. Csak annyira, amennyi jól esik. Csak annyira, amiből én tudom, hogy ez nem véletlen. Így normális, ha az ember szerelmes. Ha naponta százszor gondolok Rá, akkor százszor. Csak annyira, amiből tudom, hogy Ő az. A párbeszéd folytatódik. A múlt nyáron Moszkvában jártunk.

Most mentem először úgy egy galériába, hogy pontosan tudtam, mit keresek: a Tretyakov-képtárban két Andrej Rubljov képet. Az egyik a Vlagyimiri Istenanya, a másik, a Szentháromság festménye. Mindkettő a világ legismertebb képeinek egyike. Szerettem volna „élőben” látni őket. Elgondolkodtam, hogy Rubljov honnan vette a merészséget, hogy vacsorázó emberekként ábrázolja a Szentháromságot. Három, angyali-ember. A művészettörténészek találgatják, hogy melyik személy lehet az Atya, a Fiú és melyik lehet a Szentlélek, de úgy látom, mindegyik lehet bármelyik és bármelyik is lehet mindegyik. Ami igazán lényeges, az „köztük” van. A „kapcsolat”. Az „egységük”.

Készülhetne egy ilyen kép (fotó) egy találkozón, a csoportbeszélgetéseinken, vagy vacsorázó házastársokról, de akár kártyázó barátokról, is. Akik között „van valami”. Annyira „valami”, hogy az már „Valaki”. Ennyire emberi az isteni? Azóta sok-sok alkalommal „megtalálom” a Szentháromságot. Megismerem őket a kapcsolatukról. - Köztetek! Chiara Lubich azt mondja: ez a „*kölcsönös szeretet*”.

Zemlényi János

Gondolatok az Áldozásról

Az Eucharisztia magunkhoz vételének különböző formái vannak, melyek szigorú szabályait szerettem volna összefoglalni, de inkább személyes tapasztalatomat osztom meg ezzel kapcsolatban.

Rendszeres áldozóként, teljes meggyőződéssel éltem a kézbe áldozás lehetőségével hétről hétre. Be kell valljam, hogy a nyelvre áldozást—elnézést a kifejezésért—annak általam vélt

„sutasága” miatt hagytam el. Tiszteletlennek éreztem azt, hogy a nyelvemet nyújtom a Legméltóságosabb Oltárszentség előtt, nem gondolva bele annak liturgikus jelentőségébe, „minőségibb” tartalmára. A szabályok összeírása során szembesültem azzal, hogy a kézbe áldozási forma csak 1986 óta elfogadott Magyarországon, és sokak szemében szentségtörésnek számít.

Hogy lehetséges az, hogy a Római Katolikus Egyházon belül ennyire ellentmondásos megítélésű az Oltáriszentség magunkhoz vételének e módja? Elbizonytalanodtam, belső nyugtalanság kezdett dolgozni bennem, arra készítve, hogy ezen elmélkedjek kicsit. Valóban kifejeztem-e a Szentáldozások alkalmával azt a mély tiszteletet, amelyet meg kell adni a Legméltóságosabb Oltáriszentség magunkhoz vételének pillanatában? Ügyeltem-e arra, hogy a legapróbb lemorzsolódott darabot is —melyben Krisztus teljes teste jelen van—magamhoz vegyem, ne szóródjon el? Azt hiszem nem mindig. Ahogy ezen elmélkedtem, bevillant egy néhány hónappal ezelőtti áldozásom. Az Oltáriszentség elé lépve keresztet vettem, majd mondtam, hogy “Amen”, és tartottam a két kezemet, várva, hogy az atya átadja Jézus testét. Nem hallottam, nem figyeltem mit mond: “Krisztus Teste és Vére”.

Az atya nézett rám meglepetten, majd átadott egy ostyát a ciboriumból. Ekkor vettem észre, hogy egy borba mártott ostyát is tartott az ujjai között. Két szín alatti áldoztatott. Nem figyeltem, nem voltam jelen. Kellemetlen érzés volt abban a pillanatban, amikor a végtelen örömet kellett volna átélni, és kellemetlen érzés most is felidézve. Szentségtörést követtem el? Lehetséges.

Bocsásd meg Uram, hogy ennyire tiszteletlen voltam, és köszönöm, hogy ezáltal újabb lépést tehetek Feléd.

Az Eucharisztikus Kongresszusra készülve is, el kell gondolkodnunk, hogy az Eucharisziát ünnepeve kifejezzük-e legmélyebb tiszteletünket az áldozás pillanatában. Sok templomba talán a térdeplők is visszakerülhetnének, hívva az áldozókat, hogy térdelve vegyék magukhoz a Legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Lukács András

Szabó Lőrinc: Isten

Sokszor tűnődtem: vajon hiszi pap bátyám Istent? S hogy hiszi? Ami csak volt, érv, pro s kontra, mind előkerült; sőt, bármi jött szóba, ha sikerült újat találnom, néha valami új szempontot, ő csak örült neki, s nem háborgott, de maga segített táplálni fürkész ösztöneimet. "Fiam", mondta, "bármennyire igaz

az Úr igaza, mi mindig csak az ember agyával elemezzük, és jogunk és tisztünk a kételkedés. Szűrj mindent, vizsgálj! Csak gyarapodik, ha maga termi próbaköveit a hit s az ész; minekünk nyereség, ami másnak szégyen és vereség. Mások: érdek; légy te érdektelen; s az út végén találkozol velem!"

Könyvajánló — Újraépítve

Egy katolikus plébánia története

A katolikus plébániákon a közösség újraépítése sürgető feladat. A könyv egy sikeres példát mutat be humorosan, ahol a hívek száma megháromszorozódott.

Michael atya és Tom saját gyakorlati tapasztalataik alapján hívják az olvasókat a tanítványságra és az Egyház építésére az evangelizáció útjára.

„Ez a könyv az egyik legjobb eszköz mindazok számára, akik vágnak plébániai közösségek megújulására, növekedésére. Kézikönyv, azaz nincs semmilyen hatása addig, amíg át nem ültetik a gyakorlatba. Aki viszont elkezd használni, egyre lelkesebben fogja építeni Isten országát a közösségben és azon kívül.” **dr. Fábry Kornél atya, az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus főtitkára ajánlásával.**

Közelmúlt és -jövő eucharisztikus eseményei és programjai

A Missziós Kereszt útja a közelünkben:

2019. június 14-17. Pestszentlőrinci Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia

2019. június 21-25. Regnum Marianum Plébánia—Zoborhegy

Átlényegülés - Az Eucharisztjáról a csodák és a művészet nyelvén **kiállítás** megtekinthető 2019. május 23-július 21. között a Triangulum Galériában (Győr, Gutenberg tér 2.)

Karizmák ünnepe rendezvényre került sor ismét Máriaremetén, 2019. június 10-én, ezzel megkezdődött az Eucharisztikus kongresszus 3. felkészülési éve, **melynek központi gondolata az evangelizáció**

Világméretű szentségimádás lesz Úrnapja szombatján, 2019. június 22-én.

MiseVlog Fábry Kornél rövid videókon mutatja be, amit a miséről tudni érdemes, nem csak új, vagy fiatal híveknek.

Kazetta zenei tabor lesz ismét, Balatonbogláron, 2019. július 24-31. között.

ForrásPont - még egy nap Jézussal rendezvény szeretettel várja a 15 és 30 év közötti fiatalokat! 2019. szeptember 21. 14:00-20:00 között a BOK Csarnokban. (XIV. ker., Dózsa György út 1.) *A rendezvény ingyenes, a helyek korlátozott száma miatt azonban regisztrációhoz kötött!*

Átölel, körülvesz, szeret

Néhány éve férjhez mentem és elköltöztem otthonról, így a város másik felén kezdtem templomba járni. Az Oltáriszentséggel való találkozás mindig imádságos élmény, de amikor időnként visszatérek abba a templomba, ahol felnőttem a hitben, különösen erősen törnek elő bennem a gyerekkori és fiatalkori emlékeim szentségimádásokról, gyónásokról, megrendítő felismerésekről, Jézussal való találkozásokról. Most már velem jön a kislányom is, pár percre leülünk Jézus elé, imádkozunk, de legtöbbször csak figyelem Őt, és hálát adok Neki, amiért ott a kápolna csöndjében átölel, körülvesz, elfogad, szeret. Nagyon megható azt érezni, hogy a lányom is átél már ebből valamit, mert csöndben figyel, ül mellettem, nézi a fénylő Oltáriszentséget. Ilyenkor eszembe jutnak az áldozások, újra tudatosul, hogy Ő mindig itt van bennem, velem, helyszíntől és emlékektől függetlenül is.

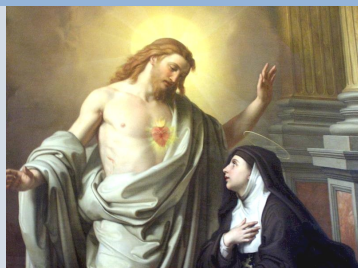
Katzenbergerné Czigány Ágota

IMA JÉZUS SZENT SZÍVÉHEZ

Jézus Szentséges Szíve, minden jónak forrása,
 imádlak Téged, hiszek Benned,
 remélek Benned és szeretlek Téged.
 Bánom minden bűnömet.

Neked ajándékozom az én szegény szívemet.
 Tedd alázatossá, türelmessé, tisztává
 és minden kívánságodnak megfelelővé.

Add, ó jóságos Jézus, hogy én Benned és Te bennem élj.
 Védj meg a veszélyekben. Vigasztalj a viszontagságokban.
 Őrizd meg testem és lelkem egészségét
 és add áldásodat minden művemre
 és a szent halál kegyelmét add meg nekem. *Amen.*

GyerekekNEK

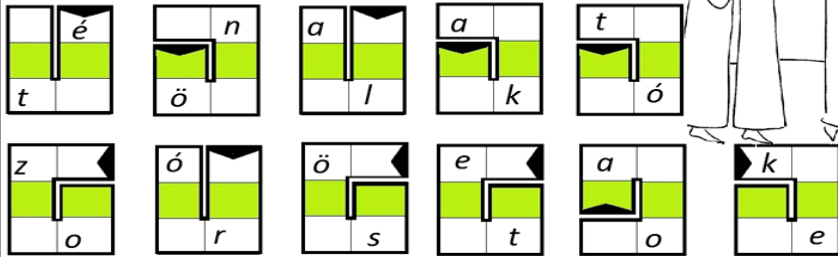
SZÓKUKAC

Jézus mondja: „Én vagyok az”

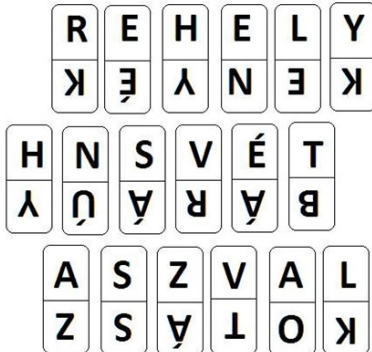
Jn 6,41

A folytatást a sötét kockákban olvashatod el, ha minden itt felsorolt szót beírsz a megfelelő helyre!

**börönd; égetés; fekete; halála; keresé; kötést;
lakása; nagyon; poroló; számol; szózat**

KÁRTYAFORGATÓ

A kovásztalan kenyér a kehely mellett volt az asztalon, amikor áldozati sültbáránnyt fogyasztottak a zsidók a húsvéti ünnepen.

E mondat egyes szavait a kártyákra írva is megtalálod. Csak meg kell fordítani egy-egy lapot. Melyek azok? Karikázd be vagy írd át a betűket.

Gyerekszáj

Lacika 5 éves "Ha a Mennyszágba jutok, meg fogom ölelni Jézust."

Fiunk 4 évesen "Miért van az uzsonna a magasságban?"

H. Judit 5 éves Édes Jézus, légy vendégünk, jó sok tejet adtál nekünk!

Közép-pesti Plébániák 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusi Lapja

Szerkesztők: 6 plébánia kongresszusi küldöttei:

Feith Ágota, Lukács Judit, Pap Anna, Radnóti Mária, Rozsly Zsuzsanna, Törökné Leibinger Ágnes, ill. Baczó Tamás, Kata Péter, Lukács András, Tegzes Gergely, Vízny Sándor

Megjelenik negyedévente. A következő szám szeptember elején várható.

Cikkeket, anyagokat a nek-ujsaq@googlegroups.com címre várjuk köszönettel.

Kamasz sarok—Levi meghívása

Levi tizenkettedikes. Az év vége elhozta számára az érettségit, s tárt karokkal várja a legtrendibb egyetem.

Ez a róla szóló történet hat éve kezdődött el, még a sztárgimi elején, ahová annak idején lenyűgöző felvételi pontszámmal sétált be.

Ekkor ismert meg egy igazán csinos, okos és jólelkű lányt, Évát, akit aztán - a tiszta közeledés rendje s módja szerint - egyre jobban megszeretett. A kötődés egyre szorosabbá vált, ám Éva barátként tekintett Levire, míg ő egyre inkább egészen máásra vágyott volna tőle...

Levi elhívta Évát egy őszi ifjúsági lelki hétvégére a közösségéhez. Éva örömmel mondott igent, noha Leviétől merőben különböző keresztény felekezethez tartozott. A programon sok fénykép készült kettejükről Levi unokatestvéreinek segítségével. Tudták milyen fontos Éva a fiú számára, milyen öröm az ő jelenléte.

Levi ekkor határozta el, hogy az osztálykarácsonyi sorsolás alkalmával Éva nevét fogja kihúzni a kalapból. Eltökélte, hogy őt szeretné megajándékozni mindenképpen. A Jóisten engedett Levi ostromának, és valóban sikerült pont Évát kiválasztania. Levi gondosan előkészített mindent. A szabályoknak megfelelően "angyalkázott", azaz szerzett apró meglepetéseket Évának már jó előre. Gondoskodott arról is, hogy a gyanút egyértelműen másvalakire terelje.

Éva, bár valóban értelmes lány volt, mindezt zökkenőmentesen elhitte.

Levi már alig várta a karácsonyt, hogy Éva örömeinek végre szemtanúja lehessen, ám az utolsó napra Éva nagyon belázasodott. Ajándékcsere céljából az édesanyja ment be a suliba őhelyette.

Hazaérvén az anya semmit sem szólt a lányához a küldő személye felől, csak várta a csomagbontást.

Az eseményt a lány videóval rögzítette. A gyanútlan megajándékozott szóhoz sem jutott a meglepetéstől, hogy az általa vágyott fülhallgató mellett egy gyönyörű fotókönyvet is talált a csomagban.

Látszott, hosszú hónapokba telt a sok fénykép összegyűjtése, rendezgetése. Az ajándék értéke nagyságrendekkel meghaladta a megadott keretösszeget.

A lány nagyon meghatódott, ahogy a hosszas előkészületekre, komoly anyagi áldozatra gondolt.

A megosztott film révén az osztálytársak nemkülönben.

"Én ilyen még a barátnőmnek se vennék! Eszembe nem jutott!" - mondta egy régóta párkapcsolatban élő, öntudatos fiú magába szállva. Az volt az általános és elfogódott szívű vélekedés: ilyen az igazi szerelem! Levinek sikerült jócskán "felébresztenie" a közösséget.

S mit kapott ő ezért cserébe? Szinte semmit sem. Ugyanílyen áldozatkészen vette meg a kedvenc, kiszemelt legóját kisöccsének, cserébe pedig ennyi jutott neki az anyjától és nevelőapjától szenteste: "Tudjuk, hogy kell neked hálósák. Majd ha hazamentünk a nagymamától, megveheted magadnak szépen." Ennyi volt az ő meglepetése.

Isten igazságtalan volna? Nem volna értelme ezek után a hiteles keresztény életnek?

Nos, Levi nem így gondolja. Sok év telt el, rengeteg örömmel és bánattal, de a barátság Évával nem szakadt meg. Számos próbatétel akadt, Levi mégsem bánta meg soha az önzetlenségét.

Tudja jól, ahogy a szívünk mélyén mi is mindannyian: szeretni - függetlenül a látványos eredménytől - vagy így, önátadóan, lobogó szívvel, túlszordult mértékkel mérve, vagy sehogy nem érdemes!

Törökné L. Ágnes